

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Vávry a soudců Mgr. Evy Mildeové a Mgr. Pavly Kohoutkové ve věci

žalobkyně: **M.P.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem JUDr. Rostislavem Puklem
sídlem Svatoplukova 519, 698 01 Veselí nad Moravou

proti
žalovanému: **O.K.V. Leasing, s.r.o.**, IČO 63487063
sídlem Strojírenská 396, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupený advokátem Mgr. Marcelem Labounkem
sídlem Meziříčská 774, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

o zaplacení částky 17 222 Kč s příslušenstvím,
o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne
21. ledna 2020, č. j. 10 C 362/2019-51,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 2 565,20 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Marcela Labounka, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku 17 222 Kč s 10% úrokem z prodlení ročně od 9. 8. 2019 do zaplacení

(I. výrok). Rozhodl, že žalobkyně je povinna nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 12 423 Kč k rukám jeho zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku (II. výrok).

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání. Uvedla, že žalovaný řádně nezkoumal její úvěruschopnost, když vycházel pouze z negativního výpisu z insolvenčního rejstříku a centrální evidence exekucí, z výše životního minima 3 410 Kč, z toho že žalobkyně nemá vyživovací povinnost k manželovi a dětem, z normativních nákladů na bydlení ve výši 4 811 Kč, z výpočtu rozdílu mezi dosahovanou mzdou, životním a existenčním minimem a normativními náklady na bydlení. Žalovaný neměl žádné informace o ostatních závazcích žalobkyně. Žalobkyně prokázala, že nejenže neměla dostatek finančních prostředků na svém účtu, což žalovaný vůbec neřešil, ale měla vícero závazků, o které se však žalovaný vůbec nezajímal. Výpis z insolvenčního rejstříku či evidence exekucí nic nevypovídá o tom, zda je či není spotřebitel schopen splácet poskytovaný úvěr, jaké jsou jeho skutečné měsíční výdaje na jiné závazky. Soud prvního stupně zcela opomenul, že je to právě žalovaný, který má důkazní břemeno, že splnil svoji povinnost zkoumat a posoudit úvěruschopnost s odbornou péčí. Žalovaný si měl ověřit v bankovních a nebankovních registrech počet jiných závazků žalobkyně, jejich výši a řádné splácení. Částky normativních nákladů na bydlení a životní minimum samy o sobě nehovoří nic o výši skutečných výdajů a nejsou aplikovatelné na individuální případy. Přitom, pokud věřitel nahlédne do těchto registrů a spokojí se s tím, že tam není žádný záznam a nezkoumá další výdaje a jiné skutečnosti, tak svoji povinnost přesto řádně nesplnil (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018 sp. zn. 33 Cdo 2178/2018). V této souvislosti žalobkyně odkazuje také na nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18, podle něhož poskytovatel úvěru má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit. Prohlášení žalobkyně o neexistenci závazků a dokument pojmenovaný „posouzení schopnosti zákazníka splácet úvěr“ nemá žádnou vypovídající hodnotu o tom, že žalovaný posoudil schopnost žalobkyně řádně splácet. Průměrný spotřebitel nemůže mít představu o tom, co je obsahem povinností věřitele řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele a co je potřeba doložit a prokázat. Co se týká vyživovací povinnosti žalobkyně a čestného prohlášení, toto bylo předloženo žalobkyni k podepsání již předvyplněné, aby nebylo v rozporu s tvrzením žalovaného ohledně údajného posouzení její úvěruschopnosti. Žalobkyně zmínila, že vyživovací povinnost vůči dětem není uvedena na žádném z podepisovaných dokumentů, avšak obchodní zástupce žalovaného ji ujistoval, že tuto informaci není třeba uvádět, aby dostala úvěr. Zástupce žalovaného ani neřešil a nezkoumal, zda žalobkyně má jiné půjčky či nikoliv, ačkoliv mu to žalobkyně sdělila. Stěží mohl soud konstatovat na základě pouhého tvrzení žalovaného, že řádně s odbornou péčí zkoumal a posoudil úvěruschopnost žalobkyně, když k tomu ani neměl potřebné podklady a ani si je nezajistil. Odůvodnění rozsudku je vskutku absurdní a s ohledem na ustálenou soudní praxi zcela svévolné. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě v celém rozsahu vyhověl.
3. Žalovaný k odvolání uvedl, že se ztotožňuje se skutkovými závěry i právním názorem soudu prvního stupně. Žalovaný posoudil schopnost žalobkyně splácet spotřebitelský úvěr, zjišťoval její příjem, který z výplatní pásky za duben činil 10 048 Kč, prověřoval žalobkyni v centrální evidenci exekucí a insolvenčním rejstříku. Z čestného prohlášení ze dne 20. 5. 2016 vyplývá, že žalobkyně neměla žádné další závazky ani vyživovací povinnost k manželovi a dětem. Žalovaný vycházel z životního minima a normativních nákladů na bydlení, z rozdílu mezi dosahovanou mzdou a životním a existenčním minimem a normativními náklady s tím, že žalobkyni zbývá k dispozici měsíčně částka 1 827 Kč. Žalovaný nebyl ve věci pasivní a před uzavřením smlouvy s potřebnou péčí posoudil úvěruschopnost žalobkyně. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.
4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá

stupně a řízení mu předcházející v rozsahu napadeném odvoláním i nad rámec odvolacích námitek, a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

5. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobkyně se v žalobě, která byla soudu doručena dne 22. 8. 2019, domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 17 222 Kč s 10% úrokem z prodlení od 9. 8. 2019 do zaplacení. V žalobě uvedla, že mezi účastníky byla dne 20. 5. 2016 uzavřena smlouva o spotřebitelském úvěru č. 928451, podle níž žalovaný poskytl žalobkyni peněžní prostředky ve výši 20 000 Kč a žalobkyně uhradila žalovanému částku 37 222 Kč. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, byl věřitel před uzavřením smlouvy povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet úvěr a poskytnout ho jen tehdy, pokud je zřejmé, že spotřebitel bude schopen úvěr splácet, jinak je smlouva neplatná. I z judikatury Nejvyššího soudu ČR plyne závěr, že z důvodu porušení povinnosti s odbornou péčí posoudit úvěruschopnost je smlouva neplatná absolutně a soudy k tomu musí přihlížet z úřední povinnosti (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018). Odborná péče předpokládá ověření údajů, které dlužník věřiteli uvedl, minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka, využitím veřejně dostupných informací (státem publikované údaje o životním a existenčním minimu) porovnaných se známými nebo od spotřebitele zjištěnými informacemi o jeho příjmech a výdajích. Také Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. III. ÚS 4129/18 učinil závěr, že poskytovatel úvěru má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit. Žalovaný si před uzavřením smlouvy o úvěru žádné dokumenty týkající se úvěruschopnosti žalobkyně neobstaral a ani neprovedl nahlédnutí do příslušných databází, přitom pro něj nemohly být dostačující pouze informace sdělené mu žalobkyní, neboť pouhá ničím nepodložená prohlášení spotřebitele nemohou být sama o sobě kvalifikována jako dostatečná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 30/2015-39). Protože žalovaný porušil svoji povinnost s odbornou péčí posoudit schopnost žalobkyně splácet spotřebitelský úvěr, je smlouva o úvěru podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. v celém rozsahu neplatná; žalovaný mohl požadovat po žalobkyni pouze uhrazení poskytnuté částky, a nikoli uhrazení úroků či smluvních pokut. Žalobkyně na závazky ze smlouvy uhradila částku 37 222 Kč, přičemž měla zaplatit pouze částku 20 000 Kč. Rozdíl 17 222 Kč představuje bezdůvodné obohacení na straně žalovaného, který žalobkyně požaduje vrátit. Žalovaný k žalobě uvedl, že posouzení úvěruschopnosti žalobkyně provedl před uzavřením smlouvy s odbornou péčí a dospěl k závěru, že její poměry umožňují úvěr ve výši 20 000 Kč splatit měsíčními splátkami ve výši 985 Kč. Ohledně samotného prověření úvěruschopnosti uvedl shodná tvrzení jako později v odvolání, které bylo rekapitulováno shora. Soud prvního stupně ve věci rozhodl napadeným rozsudkem, v jehož odůvodnění uvedl, že mezi žalovaným (jako úvěrujícím věřitelem) a žalobkyní (jako úvěrovaným spotřebitelem) byla dne 20. 5. 2016 uzavřena smlouva o úvěru podle § 2395 o. z. v režimu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, na základě které byl žalobkyni poskytnut úvěr ve výši 20 000 Kč a žalobkyně se jej zavázala zaplatit spolu s úroky v 36 měsíčních splátkách po 985 Kč. Před uzavřením smlouvy žalovaný posuzoval schopnost žalobkyně splácet spotřebitelský úvěr; z výplatní pásky zjistil, že čistý příjem žalobkyně za duben 2016 činil 10 048 Kč, z výpisů z centrální evidencí exekucí a insolvenčí, že proti žalobkyni není vedeno žádné exekuční či insolvenční řízení, z čestného prohlášení žalobkyně ze dne 20. 5. 2016, že žalobkyně nemá žádné závazky, z posouzení schopnosti zákazníka splácet úvěr ze dne 20. 5. 2016, že žalovaný vycházel z negativního výpisu z insolvenčního rejstříku a centrální evidencí exekucí žalobkyně, z výše životního minima 3 410 Kč, z toho, že žalobkyně nemá vyživovací povinnost k manželovi a dětem, z normativních nákladů na bydlení ve výši 4 811 Kč, z výpočtu rozdílu mezi dosahovanou mzdou, životním a existenčním minimem a normativními náklady na bydlení, že žalobkyni k dispozici zůstane částka 1 827 Kč měsíčně. Soud vzal za prokázané, že smlouva o spotřebitelském úvěru byla mezi účastníky platně uzavřena, žalovaný věřitel před jejím uzavřením s odbornou péčí posoudil schopnost žalobkyně (jako spotřebitele) úvěr splácet podle § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. V rozporu s tímto závěrem není ani judikatura, na kterou žalobkyně odkazovala, rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá

Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 33 Cdo 2178/2018, nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 4129/18, I ÚS 199/11 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 30/2015-39. Jestliže smlouva o spotřebitelském úvěru byla uzavřena platně, soud jako nedůvodnou zamítl žalobu na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 17 222 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1; v řízení úspěšnému žalovanému přiznal náklady vzniklé zastoupením advokátem ve výši 12 423 Kč (tři úkony právní pomoci po 1 820 Kč podle

§ 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., které spočívaly v přípravě a převzetí zastoupení, odůvodnění odporu a účasti při jednání soudu, tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky, náhrada za ztrátu času stráveného cestou na jednání, 12 i započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 citované vyhlášky, cestovné 2 707 Kč osobním automobilem k jednání, 460 km jízdy z Rožnova pod Radhoštěm do Žďáru nad Sázavou a zpět, při spotřebě 5,3 l/100 km nafty, její ceně 31,80 Kč/l a amortizaci 4,20 Kč/km podle vyhlášky č. 358/2019 Sb., náhrada 2 156 Kč za DPH podle § 137 odst. 3 o. s. ř.).

6. Odvolací soud dospěl ke stejným skutkovým zjištěním jako soud prvního stupně.
7. Podle ustanovení § 2395 zákona č. 89/2012 Sb. (o. z.), smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
8. Mezi účastníky, žalovaným jako úvěrujícím a žalobkyní jako úvěrovanou byla uzavřena smlouva o úvěru podle citovaného ustanovení občanského zákoníku. Jednalo se o spotřebitelskou smlouvu, v níž žalovaný vystupoval jako podnikatel a žalobkyně jako spotřebitel, ve smyslu ustanovení § 1810 o. z. Část obsahu smlouvy byla určena odkazem na obchodní podmínky podle ustanovení § 1751 odst. 1 o. z.
9. Podle smlouvy poskytl žalovaný žalobkyni peněžité prostředky ve výši 20 000 Kč; žalobkyně se zavázala vrátit žalobci tuto částku spolu s úroky v 36 pravidelných měsíčních splátkách po 985 Kč od 20. 6. 2016, celkem měla na dluh zaplatit spolu s úroky 35 460 Kč. I žalobkyně svou smluvní povinnost splnila, žalovanému vrátila uvedenou částku navýšenou ještě o žalovaným vyúčtované penále ve výši 762 Kč a poplatek za upomínku ve výši 1000 Kč (dohromady 37 222 Kč). Poté co tak učinila, domáhá se v tomto řízení vrácení částky 17 222 Kč z titulu bezdůvodného obohacení, neboť smlouvu uzavřenou mezi účastníky považuje za neplatnou z důvodu žalovaným nesplněné povinnosti prověřit úvěruschopnost spotřebitele (§ 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru).
10. Podle § 2991 o. z., kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil (odst. 1). Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám (odst. 2).
11. Ke vzniku odpovědnosti za bezdůvodné obohacení je třeba splnění těchto předpokladů: získání majetkového prospěchu jedním subjektem, protiprávnost získání majetkového prospěchu, majetková újma jiného subjektu a příčinná souvislost mezi protiprávním získáním majetkového prospěchu jedním subjektem a majetkovou újmou druhého subjektu. Splnění předpokladů vzniku odpovědnosti za bezdůvodné obohacení musí v soudním řízení prokázat ten, kdo tvrdí, že na jeho úkor byl získán majetkový prospěch, tedy ten, kdo požaduje jeho vydání. Jinak nemůže být v řízení úspěšný.
12. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný neproověřil s odbornou péčí před uzavřením smlouvy její úvěruschopnost.
13. Podle § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá

navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná (odst. 1). Osoba, která je oprávněna zpracovávat údaje o spotřebitelích za účelem posuzování jejich úvěruschopnosti a která je oprávněna poskytovat přístup k těmto údajům třetím osobám, umožní věřitelům se sídlem nebo místem podnikání v jiném členském státě Evropské unie přístup k těmto údajům za stejných podmínek jako věřitelům se sídlem nebo místem podnikání v České republice. Tato osoba uveřejní podmínky přístupu věřitelů k těmto údajům způsobem umožňujícím dálkový přístup (odst. 2). Spotřebitel poskytne věřiteli na jeho žádost úplné, přesné a pravdivé údaje nezbytné pro posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr (odst. 3). Pokud je důvodem neposkytnutí spotřebitelského úvěru výsledek vyhledávání v databázi umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, věřitel okamžitě a bezplatně spotřebitele vyrozumí o tomto výsledku a sdělí mu údaje o použité databázi (odst. 4).

14. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný si z výplatní pásky žalobkyně ověřil, že je zaměstnaná, její měsíční čistý příjem v měsíci předcházejícímu uzavření smlouvy, v dubnu 2016, činil 10 048 Kč. Z centrální evidenci exekucí a insolvenčí se ujistil, že proti žalobkyni není vedeno žádné exekuční či insolvenční řízení. Vycházel z čestného prohlášení žalobkyně ze dne 20. 5. 2016, v němž ho žalobkyně ubezpečila, že nemá žádné závazky. Taktéž před uzavřením smlouvy uvedla (to se podává i z odvolání ze dne 26. 3. 2020), že nemá žádnou vyživovací povinnost. Žalovaný si vyhotovil písemné posouzení schopnosti zákazníka (žalobkyně) splácet úvěr ze dne 20. 5. 2016, k čemuž dále posloužilo i nahlédnutí do insolvenčního rejstříku a centrální evidencie exekucí s negativním výsledkem. Žalovaný využil veřejně dostupných informací, státem publikovaných údajů o životním a existenčním minimu (zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu) a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnal se zjištěnými informacemi o příjmech žalobkyně. Po odečtení životního minima 3 410 Kč a normativních nákladů na bydlení 4 811 Kč od dosahované mzdy měl za to, že žalobkyni k dispozici zbývá dostatečná částka k úhradě necelých tisíc korun měsíční splátky úvěru.
15. Odvolací soud dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný s odbornou péčí posoudil schopnost žalobkyně splácet sjednáváný úvěr ve výši 20 000 Kč, jehož měsíční splátka měla činit po dobu tří let 985 Kč. Byla to žalobkyně, kdo porušil svou informační povinnost a která neposkytla žalovanému úplné, přesné a pravdivé údaje podle citovaného § 9 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Z jejich samotných tvrzení vyplývá, že v rozporu se skutečností uvedla, že nemá vyživovací povinnost k jiné osobě a žádné další závazky. Odvolací soud přitom vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 1851/19, v jehož odůvodnění (bod 29) bylo uvedeno: *„Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by vedlejší účastnice při uzavírání předmětné úvěrové smlouvy dostatečně neposuzovala jeho úvěruschopnost (srov. citovaný nálezh sp. zn. III. ÚS 4129/18 bod 18). Lze se totiž ztotožnit s hodnocením městského soudu (srov. bod 19 usnesení městského soudu), že úvěruschopnost dlužníka (povinného) v projednávané věci, při poskytnutí spotřebitelského úvěru pouze ve výši 10 000 Kč (vyplaceno bez revolvingu), zřejmě dostatečně odpovídá provedenému záznamu v kartě klienta o jeho zaměstnavateli (mzdové účtárně), tj. že byl v době uzavření úvěrové smlouvy zaměstnan a je proto schopen měsíční splátku ve výši 695 Kč dle splátkového kalendáře splácet. Z uvedeného dle názoru Ústavního soudu dostatečně vyplývá, že vedlejší účastnice své povinnosti posoudit úvěruschopnost stěžovatele (coby spotřebitele) dostala.“* I v tomto případě šlo o nízký jednorázový úvěr se splátkou 985 Kč měsíčně. Tomu odpovídal i způsob a rozsah posouzení úvěruschopnosti spotřebitele.

16. Pokud jde o další tvrzení žalobkyně na jednání odvolacího soudu, že žalovaný nesplnil informační povinnost ve smyslu § 6 zákona o spotřebitelském úvěru, jde o nepřipustnou novotu (§ 205a o. s. ř.), která byla uplatněna až před odvolacím soudem, ačkoli pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Konečně důsledky porušení informační povinnosti upravené v § 8 zákona č. 145/2010 Sb. nemohly nastat, protože nebyl naplněn jejich zákonný předpoklad, a to uplatnění této skutečnosti spotřebitelem u věřitele.
17. Odvolací soud vzhledem k uvedenému dospěl stejně jako soud prvního stupně k závěru, že žalobkyni nevznikl nárok na vydání bezdůvodného obohacení, a proto rozsudek soudu prvního stupně v I. výroku, ve kterém byla žaloba zamítnuta, podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
18. Odvolací soud potvrdil i věcně správný II. výrok rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení, na jehož odůvodnění rekapitulované shora pro stručnost odkazuje.
19. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. žalovaný byl v řízení plně úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladu řízení, které mu vznikly zastoupením advokátem ve výši 2 565,20 Kč (mimosmluvní odměna jedenkrát 1 820 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, vyjádřením k odvolání žalobkyně podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., jeden režijní paušál za 300 Kč podle § 14 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada za daň z přidané hodnoty 445,20 Kč podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Brno 11. října 2021

JUDr. Jiří Vávra v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá